

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

Εκείνο το ζαρωμένο κορμί, τα θλιμμένα μάτια περιμένουν με αγωνία στο οδόφραγμα όπως κάθε άλλη μέρα και νύκτα εδώ και 24 χρόνια. Περιμένουν εκείνο το δεκαεξάχρονο παλικάρι που χάθηκε τόσο άξαφνα, όπως τα φύλλα που τα παρασύρει ο άνεμος μια μουντή φθινοπωρινή μέρα και τα πάει ψηλά στο γκριζο ουρανό.

Εικοσιτέσσερα χρόνια τώρα η γριά Ελένη περιμένει το γιο της, το Μιχαλάκη της. Πρωί, πρωί στήνεται στο οδόφραγμα και περιμένει ν' αγκαλιάσει το παιδί της. Πότε-πότε γυρίζει το θλιμμένο της βλέμμα στον ουρανό και βλέπει τα χελιδονάκια που προσπαθούν να πετάξουν με τη μητέρα τους. Τα μάτια βουρκώνουν κι αρχίζει πάλι το κλάμα.

Την παίρνει το παράπονο. Αχ γιε μου, γιατί να μην μπορούμε να πετάξουμε κι εμείς σαν τα χελιδόνια. Γιατί, και κοιτάζει ξανά το καμάρι της σ' εκείνη τη σχολική, τη γεμάτη με τόσα όνειρα μαυρόασπρη φωτογραφία. Κοιτάζει τα μάτια του που την κοιτάζουν και θέλει να του χαμογελάσει, μα δεν μπορεί. Εικοσιτέσσερα χρόνια τώρα το χαμόγελο δεν κατάφερε να ζωγραφιστεί στο ρυτιδωμένο απ' τα χρόνια και τον πόνο πρόσωπό της. Ζει μέρα και νύκτα τον καημό του γιου της που δεν πρόφτασε να χαρεί. Το βιβλίο της ζωής του έμεινε ανοικτό στη δέκατη έκτη σελίδα, «όταν τα όνειρα έγιναν μεγάλα και όταν οι ελπίδες θέρισαν, άγριοι βοριάδες τα σάρωσαν...» Για να μπορέσει κάποτε ν' αγγίξει αυτό το βιβλίο, για να μπορέσει να χαμογελάσει στο γιο της, γι' αυτό ζει η γριά Ελένη και

γι' αυτό αγωνίζεται κάθε μέρα στο οδόφραγμα.

Το πρωί, καθώς πηγαίνει για τον δικό της αγώνα, με εκείνη τη φωτογραφία σφικτά στο ένα χέρι και στ' άλλο τη φλόγα της ελπίδας, ο κόσμος την προσπερνά βιαστικός. Κάποιοι τη λυπούνται και προσπαθούν να την πείσουν να γυρίσει στο σπίτι. Αυτή όμως είναι ανένδοτη. «Αυτό το δρόμο που κάνω 24 χρόνια τώρα θα τον κάνω μέχρι να δω το γιο μου. Γιατί ο γιος μου ζει και σαν τον Οδυσσέα προσπαθεί να γυρίσει στη δική του Ιθάκη».

Κι όταν αρχίζει ο ήλιος να δύει, η γριά Ελένη ξέρει πως τέλειωσε άλλη μια μέρα αγώνα. Στέκεται προσεκτικά και κοιτάζει το ηλιοβασίλεμα. Θυμάται τότε πόσο πολύ αρέσει στον Μιχαλάκη της η δύση του ήλιου και κοιτάζει τον ήλιο με τα βουρκωμένα της μάτια, λες και τον παρακαλεί να φέρει πίσω το παιδί της. Κι ύστερα ξεκινά να επιστρέψει σιγά σιγά στο σπίτι, σ' εκείνο το προσφυγικό σπιτάκι με τη φωτογραφία του Μιχαλάκη να ζεσταίνει την ατμόσφαιρα της μοναξιάς.

Τώρα η γριά Ελένη ετοιμάζει το τραπέζι για το Μυστικό Δείπνο.

Έτσι όπως και τότε στο χωριό. Βάζει δυο πιάτα στο τραπέζι, ένα γι' αυτήν κι ένα για το Μιχαλάκη. Έχει ετοιμάσει και το αγαπημένο του φαί. Βάζει δίπλα της τη μαυρόασπρη φωτογραφία και περιμένει το Μιχαλάκη να της πει αν του άρεσε το φαί. Αυτός της χαμογελά, κι η γρια Ελένη φέρνει τώρα τ' αγαπημένα του κουλουράκια. Εκείνα τα μικρά στρογγυλά κουλουράκια που πλάθανε μαζί στο χωριό, όπως πλάθα-